

## Список використаної літератури

1. *Mollier J.-Y.* L'édition, la presse et pouvoir en France en XX siècle / J.-Y. Mollier. — Paris, 2010. — P. 17.
2. *Bommelaire C.* Le livre a encore un bel avenir / C. Bommelaire // Le Figaro. — 2010. Mars, 31. — Mode of access: <http://www.lefigaro.fr/livres/2020/03/31/03005-20100331ARTFIG00420-le-livre-a-encore-un-bel-avenir-.php>. — Title from the screen.
3. *Mermet G.* Francoscopie 2030 / Gérard Mermet. — Paris, 2019. — 544 p.
4. *Denuit D.* L'édition française résiste bien / D. Denuit // Le Figaro. — 2019. — Octobre, 23. — Mode of access: <http://www.lefigaro.fr/medias/2019/10/23/04002-20091023ARTFIG00605-l-edition-francaise-resiste-bien-.php>. — Title from the screen.
5. *Aissaoui M.* Pourquoi le livre résiste la crise / M. Aissaoui // Le Figaro. — 2019. — Mars, 23. — Mode of access: [http://recherche.lefigaro.fr/recherche/access/lefigaro\\_fr.php?archive=BszTm8dCk78atGCYonbyzmlnzOJMg84RVcYCzsy2kJNz69RbVVsdS7MLBS%2B7VS4%2Fu2IGtjAq08M%5D](http://recherche.lefigaro.fr/recherche/access/lefigaro_fr.php?archive=BszTm8dCk78atGCYonbyzmlnzOJMg84RVcYCzsy2kJNz69RbVVsdS7MLBS%2B7VS4%2Fu2IGtjAq08M%5D). — Title from the screen.
6. *Aissaoui M.* Un Français sur cinq prêt à lire sur un écran / M. Aissaoui // Le Figaro. — 2019. — Mars, 25. — Mode of access: [http://recherche.lefigaro.fr/recherche/access/lefigaro\\_fr.php?archive=BszTm8dCk78atG](http://recherche.lefigaro.fr/recherche/access/lefigaro_fr.php?archive=BszTm8dCk78atG). — Title from the screen.
7. *Chiffres clés de l'édition* — Syndicat national de l'édition 2019. — Mode of access: <https://www.sne.fr/economie/chiffres-cles>. — Title from the screen.
8. *Les chiffres de l'édition 2018—2019. Rapport statistique du sne.* — Mode of access: [https://www.sne.fr/app/uploads/2019/06/RS19\\_Synthese\\_Web01\\_VDEF.pdf](https://www.sne.fr/app/uploads/2019/06/RS19_Synthese_Web01_VDEF.pdf). — Title from the screen.
9. *L'édition française résiste aux turbulences* // Le Figaro. — 2019. — Mars, 13. — Mode of access: <http://www.lefigaro.fr/medias/2009/03/19/04002-20090313ARTFIG00011-l-edition-francaise-resiste-aux-turbulences-.php>. — Title from the screen.

Larysa Tatarinova

*Features of book publishing in France*

The article is devoted to the peculiarities of book publishing and book distribution in France, changes in the French book industry over the centuries and recently. The French book industry is studied. Book publishing (as a branch of the country's economy) appeared in France at the end of the 18th century, and in the five centuries of its existence book publishing has come a long way, developed and improved, adapted to new conditions and actively used all the achievements of technical progress. The nineteenth century was the golden age of French literature. The European world spoke French. In the twentieth century France's position faltered. The United States, Great Britain and Germany took the first place. Therefore, in France, great importance is attached to book publishing as a way to spread knowledge about France and the French language.

The article analyzes the features of book publishing and book distribution in France before the COVID-19 pandemic, highlights some features and trends in the development of the French publishing industry during the pandemic restrictions.

The spread of the virus to stop or significantly reduce book production in France. The exploration analyzes the changes that have taken place in the industry as a whole and in its individual parts. The ways of development of retail trade and internet-trade before and during the pandemic in France are investigated.

The role and place of different book formats in the general system of book publishing in France, the advantages of a printed book, the place of an e-book and an audiobook in the value system of French readers are clarified.

**Keywords:** French publishing industry; publishing houses; printed book; eBook; audiobook; self-published; French book market

Надійшла до редакції 15 червня 2021 року

## СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ



УДК 075:316.77-049.5](477)(045)

**Іван Чиж**,

заслужений журналіст України,  
голова Комітету у Верховній Раді України  
з питань свободи слова та інформації (1998—2000),  
голова Держкомтєлерадіо (2002—2006),  
e-mail: [ichizh@meta.ua](mailto:ichizh@meta.ua)

**Післямова чи пролог?..\***

(до питання про інформаційний суверенітет та інформаційну безпеку особи, суспільства, держави)

Реалізація ефективної зовнішньої політики, зокрема формування позитивного іміджу країни, неможлива, на мій погляд, без наявності спеціалізованого державного інформаційного ресурсу. Приватні та суспільні мовники не в змозі адекватно реагувати на сучасні зовнішньополітичні виклики. Це одна з основних функцій держави.

У цьому контексті потужними інформаційними джерелами, що працюють на захист національних інтересів за межами України є державна телерадіокомпанія "Всесвітня служба "Українське телебачення і радіомовлення", Всесвітня служба іномовлення Національної радіокомпанії України, Українське національне інформаційне агентство "Укрінформ". В інтересах

\* Закінчення. Початок див. Вісник Книжкової палати. 2021. № 5. С. 22—26.

держави та українського суспільства забезпечити піднесення діяльності УТР, Українського радіо та Укрінформу на новий сучасний рівень. Для цього необхідно здійснити їх комплексне реформування, трансформування в сучасні, незалежні за формою та суспільні за змістом і методами контролю діяльності інформаційні структури — складові світового і європейського інформаційного простору.

Найголовніше завдання українського іномовлення — створення іміджу нової України. Наша мета — на рівних говорити зі світом власною мовою, а не в інтерпретації наших фактичних конкурентів. Для цього маємо забезпечити цілеспрямоване та системне розповсюдження об'єктивної інформації про процеси, які відбуваються в Україні і за її межами. Спеціально зорієнтоване іміджеве висвітлення соціально-економічного становища і розвитку України на сучасному етапі, на наш погляд, передбачає уникнення випадкових, дріб'язкових тем, негативізму та катастрофізму, крайньої полярності оцінок в тій мірі, в якій це відверто шкодить міжнародному реноме України.

Інше, якісно нове завдання інформаційних структур, що здійснюють мовлення за кордон, — консолідація майже 20-мільйонної української діаспори, яка в низці західних країн (США, Канада, Велика Британія, Німеччина, Австралія) має значний проукраїнський вплив на державні установи та суспільну думку.

Сприяння подоланню географічної та політичної роз'єднаності української діаспори та її гуртування навколо реалій України, а також надання якнайширшої інформаційної допомоги численній українській діаспорі на теренах СНД — два основних напрями діяльності у цій сфері. Ми повинні вийти на країни, де компактно мешкають наші співвітчизники, з високоякісним програмним продуктом; пропагувати Україну, її культуру, історію, сьогодення.

Очевидно, що в Україні є багато проблем в цій сфері. На сьогодні ще недостатньо використовуються можливості для належного інформування як української, так і світової громадськості про ті позитивні зрушення в Україні, які дають підстави для впевненості у незворотності нового курсу держави.

Постійне обмеження бюджетних видатків не забезпечує стає функціонування та розвиток інформаційних служб. За роки незалежності було чимало прикладів, як найконструктивніші програми, за умов відсутності фінансування, не були реалізовані.

Держкомтелерадіо, у межах своїх повноважень, докладає максимум зусиль для задоволення інформаційних потреб суспільства, гарантування права на свободу слова та інформаційну діяльність через усвідомлений розвиток і захист національного інформаційного простору.

Однак, на жаль, Комітет не в змозі ефективно протидіяти негативним явищам, зокрема іноземній інформаційній експансії, оскільки не має відповідних повноважень, організаційних і фінансових можливостей. Система та обсяги фінансування потреб інформаційної галузі взагалі не витримують жодної критики.

Ці проблеми особливо відчутні на тлі політичних спекуляцій навколо намагань применшити значення такого конституційного органу, як Держкомтелерадіо, перетворення його фактично у ліквідаційну контору, руками якої можна було б остаточно знищити не лише державний сегмент інформаційної сфери, а й у цілому державну систему вироблення і контролю за реалізацією інформаційної політики, усунути будь-які запобіжники щодо загроз інформаційній безпеці країни.

Ліквідація у структурі обласних державних адміністрацій управлінь у справах преси та інформації фактично позбавило Держкомтелерадіо дієвих важелів впливу на процеси, що відбуваються в інформаційній сфері на регіональному рівні.

**Ситуація загострилася у результаті майнового конфлікту, що виник між Держкомтелерадіо України та Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.**

Суть конфлікту полягає у тому, що відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України від 12.07.2005 № 253-р "Про розміщення Національної ради з питань телебачення і радіомовлення" Комітет має передати в оперативне управління Нацраді будинок по вулиці Прорізній, 2 у м. Києві, в якому розміщуються структурні підрозділи апарату Комітету як правонаступника органів виконавчої влади в інформаційній сфері, що займали цю будівлю з 1953 року. Реалізація цього рішення ставить Держкомтелерадіо України на межу унеможливлення виконання своїх функціональних обов'язків. Не виключено, що конфлікт спровокований з метою відволікти увагу медіагромадськості від процедури розподілу радіочастотного ресурсу держави, який, на думку багатьох фахівців, розподіляється не з врахуванням національних інтересів, а з суто комерційних міркувань, що нерідко призводить до конфліктів між керівництвом Нацради та суб'єктами інформаційного простору.

Треба зазначити також, що повноваження з реєстрації суб'єктів інформаційної діяльності розподілені між трьома відомствами. Міністерство юстиції реєструє друковані ЗМІ; Національна рада з питань телебачення і радіомовлення — телерадіоорганізації; Державний комітет телебачення і радіомовлення — видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції. Така ситуація призводить до неузгодженості дій органів виконавчої влади та розбалансування системи контролю в інформаційній сфері. Для підвищення ефективності реалізації державної інформаційної політики доцільно було б передати функції реєстрації суб'єктів інформаційної діяльності одному органу — Міністерству юстиції.

Тим часом іноземні медіа-групи, маючи значно більший фінансово-економічний потенціал, практично без перешкод захоплюють нові і нові сегменти українського інформаційного ринку. Цьому сприяє неадекватно побудована державна система реєстрації і ліцензування телерадіоорганізацій, яка була механічною копією окремих моделей кількох європейських країн, але не враховувала реалії та історичне минуле нашої країни. Замість застосування на початковому

етапі розбудови України як незалежної суверенної держави системи захисту від іноземної інформаційної експансії, широко були відчинені двері різним медіа-магнатам, при цьому ніхто не переймався перевіркою походження іноземних інвестицій.

Як відомо, справою ліцензування телерадіокомпаній в нашій країні з 1994 року займається конституційний, постійно діючий колегіальний орган — Національна рада з питань телебачення і радіомовлення. Слід зазначити, що визначення "конституційний" у даному випадку є досить умовним. Цей поза-відомчий ліцензуючий орган поступово перетворився у кишенькову організацію, цілком контрольовану олігархічними групами, які не зацікавлені у збереженні потужного державного інформаційного ресурсу.

**Лише за останні кілька місяців багатьом державним телерадіоорганізаціям було безпідставно відмовлено у праві використання каналів мовлення.** Так, рішеннями Національної ради позбавлені ліцензії:

— Дніпропетровська ОДТРК на 23 ТВК потужністю 0,1 кВт у м. Орджонікідзе, окрім цього на користь ТРК "5-й канал" була віддана потужна частота у м. Кривий Ріг, яка за планом пріоритетних розрахунків була прорахована для обласної компанії.

— Запорізька ОДТРК на 38 ТВК потужністю 1 кВт у м. Комиш-Зоря; 39 ТВК, P=0,1 кВт; 43 ТВК, P=0,1 кВт у м. Токмак. Слід зазначити, що на цих каналах обласна компанія вела мовлення на той час вже протягом 3-х місяців.

— Кіровоградська ОДТРК на 26 ТВК, P=0,01 кВт у м. Ульяновка; на 36 ТВК, P=0,01 кВт у м. Олександрівка; 28 ТВК, P=0,1 кВт у м. Гайворон.

— Тернопільська ОДТРК на 43 ТВК, P=0,1 кВт; 29 ТВК, P=0,1 кВт у м. Шумськ; 51 ТВК, P=0,1 кВт у м. Кременець (не було технічної можливості вести мовлення через затримання видачі ліцензії на основний телевізійний канал у м. Тернополі).

— Чернівецька ОДТРК на 28 ТВК, P=0,01 кВт у м. Кострижівка; 26 ТВК, P=0,01 кВт у м. Сторожинець; 25 ТВК, P=0,01 кВт у м. Вижниця).

При цьому необхідно зауважити, що заявки недержавних мовників задовольнялися без урахування інтересів держави.

**На сьогодні Концерн радіомовлення, радіозв'язку та телебачення здас в оренду передавачі, ліцензійно закріплені за Національною радіокомпанією України, радіомовникам іноземних держав.** Присутність "Голоса Росії" та радіокомпанії "Содружество", що транслюються Концерном радіомовлення, радіозв'язку та телебачення, в інформаційному просторі України як за обсягами мовлення, так і за потужністю мережі у декілька разів перевищує наявність в ефірі програм українського державного радіомовлення.

Надання передавачів в оренду можна було б виправдати, якби прибутки від такої діяльності були спрямовані на покращення трансляції державних програм, зокрема оновлення матеріально-технічної

бази засобів, що надаються державним телерадіокомпаніям, але, на жаль, цього не відбувається.

Держкомтелерадіо вкрай занепокоєний втратою радіоінформаційного простору України на користь іноземних держав ще й тому, що технічні засоби Концерну радіомовлення, радіозв'язку та телебачення, які використовуються для поширення програм іноземних радіостанцій, входять до переліку радіопередавальних засобів, призначених для використання за умов надзвичайного стану та в особливий період, а це може створити певні проблеми при використанні їх за призначенням.

В цілому із загальної радіопередавальної потужності 7750 кВт у діапазонах довгих і середніх хвиль (загалом 84 передавачі мають бути задіяні на поширення програм УР-1, УР-2, УР-3) використовується лише 750 кВт за суттєво скороченою сіткою мовлення, а з 7000 кВт потужностей радіопередавачів коротких хвиль, що мають поширювати програми іномовлення, використовується лише два радіопередавачі по 100 кВт і один передавач потужністю 1000 кВт (5 год./добу).

Для порівняння, у 1993 році, у середньохвильовому діапазоні на УР-2 працювала 31 станція, на УР-3 — 4 станції, тобто практично все населення України було охоплене державними радіопрограмами УР-1, УР-2 та частково УР-3.

До того ж, комерційні мовники активно розвивають власні телерадіомережі. На тлі існуючих проблем з доведенням до споживачів телерадіопродукції державних телерадіоорганізацій держава ризикує втратити будь-який вплив на інформаційні процеси.

**Не менш складною залишається ситуація у сфері функціонування кабельного телебачення України.** Частка програм національного виробника в кабельних телемережах складає близько 33%, російських — 23%, інших іноземних держав — 44%. У програмні пакети операторів кабельного телебачення незаконно включаються телеканали Російської Федерації. Зважаючи на те, що в недалекій перспективі багатоканальні телемережі домінуватимуть у вітчизняному інформаційному просторі необхідно посилити контроль з боку держави за їх програмним наповненням для запобігання інформаційно-психологічному тиску з боку інших країн.

Отже, першочерговим завданням влади має стати активізація зусиль щодо послаблення асиметрії в обміні інформаційними потоками між Україною і іншими країнами, удосконалення механізму об'єктивного та привабливого представлення України у світі, здійснення системної, скоординованої та оперативної підготовки і розповсюдження за межами України мультимедійними засобами інформації про Україну.

Мініюстом спільно з Держкомтелерадіо розробляється проект Закону України **"Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації"**, що визначатиме правові засади поетапного роздержавлення друкованих ЗМІ, розвитку конкуренції у сфері друку і розповсюдження

газет та інших друкованих матеріалів з урахуванням дотримання прав та соціальних гарантій працівників інформаційної сфери.

З метою ефективного вирішення питання передачі редакціям у власність приміщень та майна в процесі роздержавлення комунальної преси Комітетом сформовано Медіа карту комунальних друкованих засобів масової інформації. Так, з 734 комунальних періодичних видань 39 газет засновані обласними органами державної влади, 188 — міськими. Засновниками та співзасновниками 465 видань виступають районні державні адміністрації, районні ради та трудові колективи редакцій. Засновниками 8 періодичних друкованих видань є селищні та сільські ради. Власні приміщення мають лише 138 редакцій, 333 — знаходяться в приміщеннях комунальної власності, решта — орендують приміщення. Загальна сума коштів, що передбачалась в 2005 році місцевими бюджетами різних рівнів на підтримку "малої преси" склала близько 80 млн. грн.

Аналіз свідчить, що роздержавлення не може здійснюватись без ретельного вивчення стартових можливостей кожної редакції, пошуку оптимальних правових механізмів такої передачі, а також відокремлено від суспільних перетворень, які відбуваються в контексті майбутньої адміністративно-територіальної реформи. Поспішні ж кроки можуть лише нашкодити справі реформування медіа-сфери.

Викликає велику тривогу й нинішній стан **національного книговидавництва**. Український книжковий ринок окупований дешевими книгами іноземного виробництва. З кожних десяти книжок, що продавалися в Україні, дев'ять вироблялися в Росії. "Човниковий" бізнес на російській книжковій продукції щорічно вимиває з України 80—100 млн. доларів США. Водночас від реалізації українських книжок у казну держави надходять мізерні кошти: близько 40 млн. грн. Для порівняння, у Росії книговидавнича галузь входить до п'ятірки найприбутковіших та бюджетотворюючих, поряд, зокрема, із нафтогазовою промисловістю.

Хоча необхідно зазначити, що ситуація поступово змінюється на краще із введенням у дію Закону України "Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні". Спостерігається позитивна динаміка збільшення обсягів випуску книг та брошур. Однак досягнуті успіхи можуть бути перекреслені, якщо не буде реалізовуватись політика державного протекціонізму у книговидавничій галузі. Позитивні тенденції треба зробити сталими і незворотними, адже книга продовжує залишатися найкращою формою існування і збереження культурного й духовного надбання нації.

З огляду на викладене, прошу Вас, вельмишановний Вікторе Андрійовичу, розглянути питання про стан інформаційної сфери країни, визначення шляхів удосконалення механізмів формування та реалізації національної інформаційної політики.

Враховуючи особливу роль інформаційної складової в системі державного управління, пропоную:

— Головному управлінню державної служби провести комплексне функціональне обстеження органів державної влади, що утворюють систему інформаційної безпеки України та внести пропозиції щодо удосконалення механізмів державного управління інформаційною сферою.

— Вжити в установленому порядку заходи щодо розширення функцій, збільшення граничної чисельності працівників Держкомтелерадіо для виконання завдань із забезпечення інформаційної безпеки.

— Вжити в установленому порядку у тримісячний строк заходи щодо відновлення у структурі облдержадміністрацій управлінь у справах преси та інформації.

— Службі безпеки України, Державному комітету телебачення і радіомовлення підготувати та у двомісячний строк подати пропозиції щодо доцільності введення до штату центральних органів виконавчої влади посадових осіб, до функціональних обов'язків яких відноситимуться питання забезпечення інформаційної безпеки.

— Міністерству фінансів разом з відповідними центральними органами виконавчої влади забезпечити пріоритетність фінансування державних і галузевих програм інформаційної сфери та у двомісячний строк подати пропозиції щодо започаткування нових бюджетних програм, у тому числі "закритих".

— Службі безпеки України, Міністерству фінансів, Державному комітету телебачення і радіомовлення передбачати щороку у закритій частині держбюджету на відповідний рік окрему статтю видатків для забезпечення інформаційної безпеки України.

— Міністерству фінансів, Державному комітету телебачення і радіомовлення забезпечити своєчасне та у повному обсязі фінансування видатків на виробництво і розповсюдження телерадіопрограм державних телерадіокомпаній.

— Антимонопольному комітету разом з Національною радою з питань телебачення і радіомовлення здійснити у двомісячний строк перевірку дотримання вимог антимонопольного законодавства в інформаційній сфері.

— Міністерству транспорту та зв'язку разом з Національною комісією з питань регулювання зв'язку, Національною радою з питань телебачення і радіомовлення здійснити у тримісячний строк заходи щодо виявлення та усунення порушень законодавства у сфері використання частотного ресурсу, а також розглянути питання щодо доцільності подальшого використання технічних засобів Концерну радіомовлення, радіозв'язку та телебачення для поширення програм російських радіостанцій.

— Міністерству закордонних справ разом із відповідними центральними органами виконавчої влади розробити проект державної програми про формування позитивного міжнародного іміджу Украї-

ни шляхом реалізації широкомасштабних проектів із залученням провідних вітчизняних та західних рекламних компаній та кращих консультантів у сфері зв'язків з громадськістю.

— Міністерству транспорту та зв'язку, Державному комітету телебачення і радіомовлення внести у двомісячний строк в установленому порядку законопроекти щодо врегулювання правових відносин у сфері розповсюдження інформації в межах українського сегмента мережі Інтернет та встановлення відповідальності юридичних і фізичних осіб за оприлюднення недостовірної інформації.

— Державному комітету телебачення і радіомовлення разом з Національною радою з питань телебачення і радіомовлення забезпечити проведення постійного моніторингу контенту електронних та друкованих засобів масової інформації, а також інтернет-видань з метою виявлення та документування повідомлень, що містять заклики до насильницької зміни або повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, посягання на територіальну цілісність і недоторканість України, а також матеріали, спрямовані на розпалювання міжнародних або міжконфесійних конфліктів, пропаганду війни, сепаратизму, тероризму тощо. У разі виявлення зазначених фактів здійснювати відповідне реагування.

— Державному комітету телебачення і радіомовлення впродовж року завершити реалізацію системного проекту технічного переоснащення обласних (регіональних) державних телерадіокомпаній.

— Державному комітету телебачення і радіомовлення, Міністерству транспорту та зв'язку, Раді Міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям вжити додаткових заходів щодо розбудови виокремлених регіональних телерадіомереж державних телерадіокомпаній.

— Державному комітету телебачення і радіомовлення у тримісячний строк подати пропозиції щодо подальшого розвитку Національного інформаційного агентства "Укрінформ", державної телерадіокомпанії "Всесвітня служба "Українське телебачення і радіомовлення", Всесвітньої служби іномовлення Національної радіокомпанії України як ефективних механізмів формування позитивного іміджу країни, протидії цілеспрямованим антиукраїнським інформаційним кампаніям.

— Державному комітету телебачення і радіомовлення підготувати та у тримісячний строк подати пропозиції щодо розширення адресної підтримки засобів масової інформації, які послідовно пропагують демократичні цінності, сприяють утвердженню авторитету України у світі, піднесенню української мови, культури, науки та освіти, в тому числі для відкриття та розвитку кореспондентських пунктів провідних українських інформаційних

агентств, теле- і радіокомпаній, друкованих засобів масової інформації за кордоном.

— Державному комітету телебачення і радіомовлення, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, Севастопольській міській державній адміністрації вжити заходи щодо мінімізації деструктивного впливу російських мас-медіа на інформаційний простір Автономної Республіки Крим, зокрема:

1) започаткувати закриті бюджетні програми, спрямовані на створення 2—3 нових телерадіоорганізацій в Криму, в т. ч. й у Севастополі, та реалізацію пілотних проектів зі створення двомовних періодичних друкованих видань, діяльність яких спрямовуватиметься на захист національних інтересів України;

2) вивчити питання та внести у тримісячний строк пропозиції щодо реалізації пілотних проектів із започаткування двомовних періодичних друкованих видань, діяльність яких спрямовуватиметься на захист національних інтересів України;

3) розробити у тримісячний термін комплекс заходів щодо розширення інформаційної присутності засобів масової інформації ВМФ України в Автономній Республіці Крим, зокрема у Севастополі;

4) вжити у тримісячний термін заходи щодо забезпечення сталого прийому телерадіопрограм і передач українських мовників в місцях дислокації Чорноморського флоту Росії.

— Державному комітету телебачення і радіомовлення разом із відповідними центральними органами виконавчої влади, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями вжити додаткових заходів щодо забезпечення підтримки національного книговидання:

1) розробити механізм формування і реалізації випуску книжкової продукції за державним замовленням;

2) розробити і затвердити регіональні програми розвитку книговидання, книгорозповсюдження та модернізації підприємств видавничо-поліграфічного комплексу;

3) підготувати і подати пропозиції щодо державного регулювання імпорту, підтримання конкурентоспроможності вітчизняних виробників та захисту прав споживачів на ринку друкованої продукції в Україні;

4) передати до сфери управління Держкомтелерадіо ДАК "Укрвидавполіграфія".

Впровадження зазначених пропозицій дасть можливість закласти основи системної моделі вироблення і реалізації послідовної, ефективної та зрозумілої громадянам державної політики в інформаційній сфері.

*З повагою  
Іван Чиж, Голова Комітету*

Надійшла до редакції 17 травня 2021 року